I

І далі ми пішли — і страх мене обвив.
Моторний бісик там, підкорчивши копито,
Якогось лихваря над полум'ям крутив.

Гарячий падав жир в закопчене корито,
І лопавсь на вогні обсмалений лихвар.
А я: "Скажи мені, що в карі сій відбито?"

Віргілій же мені: "Є зміст у кожній з кар,
Мій сину: лиш користь державши на приміті,
Жир боржників своїх смоктав сей батько скнар

І їх безжалісно крутив на вашім світі".
Тут грішник смажений протяжно заквилив:
"О, краще б я тонув у Леті льодовитій!

О, коли б зимний дощ цю шкуру остудив!
Сто я на сто терплю: відсоток нечуваний!"
Тут звучно лопнув він — я очі опустив.

Почувся дух тоді (о диво!) препоганий,
Немов зіпсоване розбилося яйце,
Чи сіркою курив челядник лікарняний

Я носа затулив, я відвернув лице,
Та мудрий вождь мене провадив далі й далі
І каменя підняв за мідне він кільце,

Зійшли ми вниз — і я узрів себе в підвалі.

II

Тоді я демонів побачив чорний рій,
На зграю віддалік похожий мурашину —
Ті біси тішились у грі якійсь гидкій:

В склепіння пекла там піднісши верховину,
Скляна підносилась, як Арарат, гора —
І відкидала тінь на хмуру всю рівнину.

Розпікши на вогні тяжкий чавун ядра,
Котили вниз чорти смердючими руками
Ядро — і в тім була ота пекельна гра.

Гора розпалася колючими зірками.
Тут інших роганів нетерпеливий рій
По жертву кинувся з жахливими словами.

Жону з сестрицею взяли вони мерщій
І заголили їх, і вниз пустили з криком —
Ті покотилися по площині скляній...

Волали — я почув — вони з одчаєм диким;
А скло їх різало, впивалось в тіло їм —
Чорти ж стрибали вкруг із реготом великим.

Дивився я віддалік у роздумі тяжкім.